

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobci:

- Wolfgang Habermann**, nar. 7. 4. 1944
Lubník 59, 563 01 Lanškroun
- Tomáš Pecina**, nar. 21. 4. 1966
Slezská 1668/56, 120 00 Praha 2, DS: whehjsc
- Jan Šinágl**, nar. 9. 12. 1952
Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, DS: qqufvh3

Zastoupení:

Tomášem Pecinou
Slezská 1668/56, 120 00 Praha 2, DS: whehjsc

Žalovaný:

Česká republika – Ministerstvo vnitra ČR
Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

Správní žaloba

**proti rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy,
oddělení občanskosprávního, ze dne 3. října 2014,
č. j. MV-58402-105/VS-2009,**

podaná podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb.,
o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**SdrZ**“),
ve znění ustanovení § 129 odst. 1 soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Elektronicky

Soudní poplatek: 3 000 Kč; k výzvě soudu

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I. Rekapitulace

[1] Návrhem, jenž byl žalovanému doručen dne 12. srpna 2009, žalobci požádali o registraci občanského sdružení s názvem „Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení“ a se sídlem na adrese Nejedlých 335, 267 53 Žebrák (dále jen „**spolek**“). V tomto návrhu žalobci zároveň ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 *in fine* SdrZ zmocnili druhého navrhovatele, pana Tomáše Pecinu, aby v této věci jednal jejich jménem jako jejich zmocněnec.

[2] Rozhodnutím ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení občanskosprávního, ze dne 3. října 2014, č.j. MV-58402-105/VS-2009 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), byl návrh na registraci spolku podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) SdrZ opakovaně – a to již počtvrté – odmítnut.

[3] Neboť napadené rozhodnutí je, stejně jako tři předchozí rozhodnutí v této věci, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalobcům nyní nezbývá než podat proti němu v souladu s ustanovením § 8 odst. 3 SdrZ, ve znění nepřímé novelisace provedené ustanovením § 129 odst. 1 SŘS, správní žalobu a navrhnout soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil.

Důkaz: rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení občanskosprávního, ze dne 3. října 2014, č.j. MV-58402-105/VS-2009 – v příloze

II. Žalobní body

[4] Jak bylo uvedeno v předchozím oddílu, jedná se o již čtvrté rozhodnutí žalovaného o předmětném návrhu na registraci spolku. Všechna tři předchozí rozhodnutí byla Městským soudem v Praze pro nepřezkoumatelnost zrušena, přičemž v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 SŘS je žalovaný právním názorem vysloveným v těchto zrušujících rozsudcích vázán.

[5] Těto povinnosti však žalovaný nedostál a v napadeném rozhodnutí toliko reprodukoval tu argumentaci, s níž neuspěl v případě předchozího rozhodnutí, aniž by se pokusil důvody podkládající odmítnutí registrace spolku jakkoli rozšířit nebo modifikovat a aniž by relevantně reflektoval závazný právní názor, s nímž byly jeho argumenty soudem odmítnuty.

[6] Postup žalovaného se tak jeví pouhou obstrukcí a bylo by zřejmě nadbytečné, kdyby žalobci opětovně vyvraceli ty argumenty, jež soud v předchozím řízení označil za nedostatečné a liché.

[7] Konkrétně žalovaný v napadeném rozhodnutí jako důvody pro odmítnutí registrace uvedl:

„Ministerstvo má za prokázané, že název »Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení« je způsobilý vzbudit přesvědčení, že došlo k založení občanského sdružení, které směřuje k rozněcování nesnášenlivosti z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ, tzn. tak, jak činily některé sudetoněmecké spolky v rozhodném období. Z pohledu všech demokraticky smýšlejících osob je takový název zároveň urážlivý a provokativní. Dle názoru ministerstva název zamýšleného Sudetoněmeckého krajanského sdružení podněcuje k nenávisti z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ, a registrace občanského sdružení s tímto názvem by tak představovala zásah do práv jiných zaručených čl. 3 Listiny. Pokud by skutečným základem cílem zamýšleného Sudetoněmeckého krajanského sdružení byla podpora porozumění mezi národy, zejména porozumění mezi Čechy a Němci, odpovídalo by mu ve smyslu čl. 3 odst. 1 stanov jiné určení názvu občanského sdružení. Ve volbě názvu ve stanovách Sudetoněmeckého krajanského

sdužení však ministerstvo nespátřuje záměr dosáhnout proklamovaného cíle, ale naopak záměr, kdy přípravný výbor využívá realizaci sdružovacího práva podle zákona č. 83/1990 Sb., a to ať jsou jeho důvody jakékoli, aby dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího (srov. např. IV. ÚS 319/05). Podání návrhu na registraci občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajanské sdružení nelze dle názoru ministerstva hodnotit jinak než jako zneužití práva, které plně odůvodňuje nezbytnost zásahu do omezení sdružovacího práva, odpovídající demokratickým principům. V této spojitosti a v ústavních intencích omezení výkonu sdružovacího práva vychází ministerstvo z toho, že registrace občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajanské sdružení by tudíž byla v rozporu s ochranou veřejného pořádku ve smyslu čl. 20 odst. 3 Listiny. Zásah do sdružovacího práva v daném případě pokládá proto ministerstvo za legitimní, mající oporu v zákoně a nezbytný.“

[8] Tato argumentace není nová, ale byla použita v téměř identickém znění i ve třetím rozhodnutí ministerstva ze dne 18. února 2013, č.j. MV-58402-74/VS-2009. To Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. března 2014, č.j. 5 A 51/2013-56, zrušil a k citovaným důvodům uvedl:

„Závěr žalovaného o nedovolenosti zamýšleného sdružení považuje soud za zmatečný. Shledal-li žalovaný, že cíle činnosti zamýšleného sdružení neodůvodňují zásah do sdružovacího práva, pak nelze učinit závěr, že jde o sdružení nedovolené podle § 4 písm. a) zákona. Považuje-li žalovaný za zásadní důvod postupu podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o sdružování občanů název zamýšleného sdružení jako způsob dosahování cílů sdružení, tedy že jde o sdružení nedovolené podle § 4 písm. b) téhož zákona, musí konkrétně uvést ustanovení ústavy či zákona, se kterými je způsob dosahování cílů zamýšleného sdružení, to je název sdružení, v rozporu. Chtěl-li snad žalovaný odlišit cíle sledované stanovami, které shledal »v pořádku«, od cílů sledovaných názvem zamýšleného sdružení, které shledal »závadnými«, obsahuje jeho úvaha logický rozpor. Je-li název zamýšleného sdružení způsobem, jímž jsou dosahovány cíle sdružení, nemůže být sám název hodnocen jako cíl, jehož chce sdružení dosáhnout. / Soud nepochybuje možnost hodnotit občanské sdružení jako nedovolené na základě jeho názvu, může se však jednat pouze o případy, kdy by již samotný název byl v rozporu s ústavou či zákonem, např. vybízel k páchání trestné činnosti, vyzýval k rasové nesnášenlivosti, zpochybňoval suverenitu státu apod. Po takovém zjištění by pak musela následovat úvaha o nezbytnosti zákazu tohoto sdružení v demokratické společnosti. / Žalovaný uvedl, že název »Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení« je způsobilý vzbudit přesvědčení, že došlo k založení občanského sdružení, které směřuje k rozněcování nesnášenlivosti z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ. Žalovaný však neučinil žádný konkrétní závěr o rozporu předmětného názvu sdružení s ústavou či zákonem, resp. nevyjádřil se k tomu, zda jím uváděná »způsobilost vzbudit přesvědčení« je dle jeho názoru porušením ústavy či zákona. Žalovaný dále, dle názoru soudu rovněž nedostatečně konkrétně, uvedl, že ve volbě názvu spatřuje záměr žalobců dosáhnout výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího, což zhodnotil jako zneužití práva, které plně odůvodňuje nezbytnost zásahu do výkonu sdružovacího práva. Soudy již opakovaně konstatovaly, že základním demokratickým principem je princip plurality a právo sdružovací slouží jako jeden z nástrojů k realizaci svobody projevu a že k jeho omezení lze přistoupit jen tehdy, je-li možno se rozumně domnívat, že nepřikročení k zásahu by již pravděpodobně vedlo k reálnému ohrožení práv a svobod občanů či hodnot, na nichž je demokratický právní stát založen. Sdružovací právo by tak mělo představovat záruku pro šíření všech názorů, a to i těch, se kterými se většinové veřejné mínění neztotožňuje. Sám žalovaný s ohledem na související judikaturu dospěl k závěru, že byt jsou cíle předmětného sdružení s ohledem na historickou zkušenost našeho státu dle odezvy veřejnosti nepochybně kontroverzní, provokativní a společensky velmi citlivé, jejich hlásání samo o sobě neodůvodňuje zásah do sdružovacího práva. Na základě prakticky totožného hodnocení nikoliv cílů, ale názvu předmětného sdružení, žalovaný v nyní přezkoumávaném rozhodnutí opět dospěl k závěru o nezbytnosti zásahu do výkonu práva sdružovacího. Takové odůvodnění odmítnutí návrhu na registraci občanského sdružení nemůže obstát.“

[9] Tento deficit v úvahách žalovaného nejenže nebyl v napadeném rozhodnutí zhojen, ale našel v něm vůbec žádnou odezvu: žalovaný se o respektování závazného právního názoru soudu ani nepokusil a pouze zopakoval tu argumentaci, již soud označil za zmatečnou a pro niž i třetí rozhodnutí o odmítnutí registrace jako nepřezkoumatelné zrušil.

[10] Z toho pak nelze učinit jiný závěr, než že napadené rozhodnutí trpí identickou vadou jako rozhodnutí předchozí a žalovaný zopakováním soudem odmítnuté argumentace usiluje pouze o další protraktaci registračního řízení, jež trvá již více než pět let, a to bezpochyby s plným vědomím toho, že tak činí protiprávně a že vydává záměrně a flagrantně nepřezkoumatelná rozhodnutí. Ta-

kový postup, resp. vedlejší záměr, na straně žalovaného by měl soud minimálně *obiter dictum* co nejednoznačněji odmítnout.

Důkaz: spisem Městského soudu v Praze, sp. zn. 5 A 51/2013

III. Včasnost žaloby a příslušnost soudu

[11] Podle ustanovení § 8 odst. 3 SdrZ mohou proti rozhodnutí o odmítnutí registrace členové přípravného výboru podat do 60 dnů ode dne, kdy rozhodnutí bylo jejich zmocněnci doručeno, opravný prostředek k nejvyššímu soudu republiky.

[12] Toto ustanovení bylo nepřímou novelisováno ustanovením § 129 odst. 1 SŘS, podle něhož ve věcech správního soudnictví, v nichž zvláštní zákon svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. prosinci 2002, lze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinak, žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, jsou-li splněny podmínky tam stanovené.

[13] Z toho vyplývá, že proti napadenému rozhodnutí je přípustná žaloba ve správním soudnictví, k jejímuž podání je stanovena lhůta 60 dnů ode dne, kdy bylo rozhodnutí doručeno zmocněnci přípravného výboru.

[14] Zmocněnci žalobců bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 3. října 2014, tato žaloba je tedy podávána v takto stanovené lhůtě.

[15] Neboť žalovaný má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze, v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 a 2 SŘS je k jejímu projednání příslušný tento krajský soud.

IV. Závěrečný návrh

Z těchto důvodů žalobci navrhují, aby soud po projednání jejich žaloby vydal tento

rozsudek:

- 1. Rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení občansko-správního, ze dne 3. října 2014, č.j. MV-58402-105/VS-2009, se zrušuje.**

2. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku náklady řízení.

V Praze dne 4. října 2014

Wolfgang Habermann

Tomáš Pecina

Jan Šinágl

Seznam příloh:

1. rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení občanskosprávního, ze dne 3. října 2014, č.j. MV-58402-105/VS-2009

